

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У. 16373/14
23.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Анте Радоња, адвокат из Новог Сада, ул. Матице српске бр. 4, поднетој против туженог Градске управе града Београда, Секретаријат за социјалну заштиту, Сектор за борачку и инвалидску заштиту, ради поништаја решења XIX-06 број: 58.1-73/14 од 24.11.2014. године, у правној ствари породичне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 23.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Градске управе града Београда, Секретаријат за социјалну заштиту, Сектор за борачку и инвалидску заштиту бр. XIX-06 број: 58.1-73/14 од 24.11.2014. године и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Градска управа града Београда, Секретаријат за социјалну заштиту, Сектор за борачку и инвалидску заштиту да тужиљи А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 24 У 3890/13 од 10.10.2014. године, одбијена је жалба Б.Б. и тужиље, обоје из ..., изјављена против решења Одељења за буџет, привреду и друштвене делатности Општинске управе градске општине Стари град у Београд III -02 бр. 580-49/04 од 16.03.2010. године, којим је одбијен њихов захтев за остваривање права на породичну инвалиднину по палом борцу.

У тужби поднетој Управном суду дана 18.12.2014. године, која је прецизирана дана 18.02.2016. године тужиља оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да је њен супруг Б.Б., у међувремену преминуо. Даље указује да је оспорено решење донето на основу нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, као и да тужени није поступио по примедбама изнетим у пресуди Управног суда 24 У 3890/13 од 10.10.2014. године. Предлаже да суд оспорено решење поништи и тужиљи призна право на породичну пензију по основу погибије њеног сина, војника В.В., да се обавезе тужени да тужиљи исплати све до сада доспеле, а неисплаћене месечне рате пензије почев од 24.05.2004. године са законском затезном каматом

почев од дана доспећа па до исплате, као и трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и списка ове управне ствари, произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 24 У 3890/13 од 10.10.2014. године, којом је уважена тужба тужиље и њеног сада пок. супруга Б.Б., поништено решење Секретаријата за социјалну заштиту, Сектор борачко-инвалидске заштите Градске управе града Београда бр. XIX-06 бр. 58-1/2013 од 11.02.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Наиме, према оцини Управног суда, погрешан је закључак туженог да пок. В.В. није био југословенски држављанин у тренутку погибије а који закључак је условио погрешну примену материјалног права из члана 2. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, бр. 24/98...25/00). Стога, Управни суд налази да је за остваривање права на породичну инвалиднину чланова породице палог бораца битно, да ли је борац био југословенски држављанин и то држављанин СФРЈ, а без утицаја је чињеница да ли је био држављанин неке друге републике. Такође, по налажењу Управног суда, тужени се позвао на Уредбу Владе Републике Србије о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године (“Службени гласник РС” бр. 7/92...52/96) која је престала да важи доношењем Уредбе о престанку важења одређених уредби (“Службени гласник РС”, бр. 35/06) али не наводи одредбу Уредбе или закона које то прописује, чиме је повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи правне прописе и разлоге који упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву.

Поступајући у извршењу пресуде Управног суда, тужени орган је размотрио све списе предмета, ожалбено решење и жалбене наводе, те утврдио да је В.В., десетар ВП 5003 са пребивалиштем у месту ..., рођен 19.12.1972. године. погинуо на извршењу борбеног задатка у селу Бршадин 12.11.1991. године; да је у тренутку смрти био држављанин БиХ и пријављен са пребивалиштем у месту ...; да су његови родитељи, тужиља и њен сада пок. супруг Б.Б. закључили брак 10.12.1972. године; да имају пребивалиште у месту Бок, те да су држављани Федерације Б и Х. На основу наведеног, тужени орган је закључио да подносиоци захтева имају пријављено пребивалиште у Босни и Херцеговини, а како ниједном одредбом Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, није предвиђено да се странцима са пребивалиштем у иностраној држави, као члановима породице палог борца могу признати одређена права по овом закону, то из разлога персоналне важности наведеног закона, тужени оцењује да тужиља и њен сада пок. супруг не испуњавају услове из члана 13. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца. Наиме, по налажењу туженог подносиоци захтева нису имали статус избеглица или прогнаног

лица у Републици Србији, тако да се одредба члана 1. став 1 и став 2. Уредбе о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца ратних војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године (“Службени гласник РС”, бр.7/92) није могла применити као основ за одлучивање по њиховом захтеву за признавање права на породичну инвалиднину по палом борцу.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, указује да је у спроведеном поступку повређен закон на штету тужиле, јер није поступљено у складу са примедбама и правним схватањем суда израженим у пресуди Управног суда 24 У 3890/13 од 10.10.2014. године. Тужени орган је доношењем оспореног решења повредио одредбу члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), којом је прописано да ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка. Наиме, надлежни орган је при доношењу другог акта уместо поништеног, везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка. Тиме се прецизира садржина начела обавезности утврђеног у члану 7. Закона о управним споровима. То начело не значи само обавезу надлежног органа да поништени акт изврши, тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ је у обавези да нови управни акт донесе у свему према правном схватању и примедбама суда у погледу поступка. Ово даље значи да је надлежни орган био у обавези да донесе ново решење на основу правилно спроведеног поступка, пошто отклони повреде правила поступка на које је суд указао, а посебно погрешну примену материјалног права из члана 2. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца (“Службени лист СРЈ”, бр. 24/98...25/00), којом је прописано да је борац југословенски држављанин, који је вршио војну дужност или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17.08.1990. године за очување суверености и независности и територијалне целокупности СФРЈ, имајући у виду да је за остваривање права на породичну инвалиднину чланова породице палог бораца битно, да ли је борац био југословенски држављанин и то држављанин СФРЈ у моменту погибије, а без утицаја је чињеница да ли је био држављанин неке друге републике, будући да закон не одређује статус борца према републичком држављанству.

Са изнетих разлога, а налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба и схватања суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду трошкова управног спора на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев делимично основан, с обзиром да је у вези са покретањем спора тужиле имала трошкове за награду адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, који трошкови су одмерени сагласно Тарифном бр. 43 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12). Суд није тужиле досудио трошкове до траженог износа имајући у виду да исти нису одређени у складу са важећом адвокатском тарифом.

О захтеву тужиле да се тужени обавезе да тужилји исплати доспеле, а неисплаћене месечне рате пензије почев од 24.05.2004. године, са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, суд није одлучивао, будући да утврђено чињенично стање не пружа поуздан правни основ за одлучивање по наведеном захтеву у смислу одредбе члана 45. Закона о управним споровима, а тужилја своје право по наведеном основу, може остварити пред судом опште надлежности.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.03.2016. године, 10 У. 16373/14

Записничар
Даница Лекић, с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ/НМ